

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L.**, so sídlom v B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou C., so sídlom v B., proti odporcovi **M. S.**, bytom v B., **o zaplatenie 2,65 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 8 Ro 213/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. júla 2014 sp. zn. 11 Co 312/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 5. decembra 2013 č. k. 8 Ro 213/2013-16 uložil navrhovateľovi, aby zaplatil súdny poplatok za vytvorenie súdneho spisu (vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré vytvoria súdny spis) vo výške 6,50 Eur v zmysle položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že v tejto veci podal návrh na začatie konania už v roku 2006. Keď súdy v obdobných prípadoch odmietli v roku 2006 prijať jeho návrh podaný v elektronickej podobe, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) označil ich postup za protiústavný a súdu, ktorý sa takého protiústavného postupu dopustil, uložil, aby o návrhu konal a vychádzal z toho, že právne účinky podania zostali zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. V danom prípade to súd

prvého stupňa nevezal na zreteľ a v roku 2013 ho vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, i keď poplatková povinnosť vznikla navrhovateľovi v roku 2006 (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb.) a v roku 2013 mu už nebolo možné vyrubiť súdny poplatok (§ 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.).

Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. júla 2014 sp. zn. 11 Co 312/2014 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 O. s. p.). Citoval položku 20a Sadzobníka a konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 71/1992 Zb. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že návrh doručený súdu v roku 2013 je identický s návrhom podaným v roku 2006; navrhovateľ to ale nepreukázal. So zreteľom na uvedené nemohlo dôjsť k preklúzii v zmysle § 13 zákona č. 71/1992 Zb.

Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). V danom prípade bolo potrebné vychádzať z toho, že návrh na začatie konania bol podaný už v roku 2006, kedy žiadne ustanovenie zákona č. 71/1992 Zb. neumožňovalo súdu vyrubiť poplatok za vytvorenie spisu. V roku 2013 nebol podaný žiadny nový (resp. ďalší) návrh na začatie konania, ale len rovnopis návrhu, ktorý podal už v roku 2006. K odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo tým, že bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku, i keď pre to nebol zákonný podklad a došlo k preklúzii v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. So zreteľom na to žiadal napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa – vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 7 Cdo 297/2014, 7 Cdo 549/2014, 7 Cdo 567/2014, 7 Cdo 569/2014, 7 Cdo 577/2014, 7 Cdo 579/2014,

3 Cdo 268/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľa podľa § 237 O. s. p. a § 239 O. s. p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová